

Kuid mul on sinu vastu, et sa oled oma
esimese armastuse maha jätnud.

Tuleta siis meelde, kust sa oled
langenud, ja paranda meelt ning tee
esimese armastuse tegusid! Ilm 2:4-5.

„... meid rõhutakse maha, kuid me ei hukku”

(2Kr 4:9.)

Selline on kristlase osa.

Maha rõhutatud, masendunud – nii nagu teisedki. Elu kunagi ei päästa meid sellest, mis suudab teha meid alaväärseks ja masendunuks. Masendunud enda pärast, kehvade tulemuste tõttu pühitsuses või meie töö pärast Jumala riigis, pahatahtlike inimeste pärast.

Kuid me ei hukku iialgi.

Meile jääb alati midagi, mida keegi ei saa riisuda ega hävitada: Jumala teenimatu arm Kristuses. Kogu meie omandi saab hävitada, nii on vältimatu, et nii juhtub. Kuid just siis olen rikkam ja tugevam kui kunagi enne. Sest siis on minul üksnes Kristus.

Siis ma ei ole enam masendunud, vaid rõõmus ja julge. Sest Kristus on minu tagatis.

Seetõttu: me kunagi ei hukku.

FREDRIK WISLØFF

SISU

R. Schlaepfer. LÄKITUS	
EFESOSE KOGUDUSELE.....	3
Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS III.....	8
J. Jämsen. KUIDAS MINNA	
KÕIKE MAAILMA.....	17
M. Vilponen. AZUSA.....	169-176
E. Heinonen. ÄRKAMISE	
OOTUSES.....	25

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 1 (364) 2019.
Kolmekümnes aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdjä Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

JAANUAR

Nr 1 (364)

2019

Ilmutuse raamatu seitse kogudust

Läkitus Efesose kogudusele

Kaunist Egeuse merd ümbritsevad maad, Türgi ja Kreeka, on juba iseenesest eksootilised ja müstilised, kuid võlu lisab mõistmine, et just nendele muistsetele kristlastele kirjutati eksootiline ja müstiline Ilmutusraamat. Mida rohkem õppida nendest muistsetest kultuuridest, seda rohkem annab see julgustust käesolevas ajas ja tulevikus.

Olen René, Twin Lakes Church pastor Santa Cruzis, Kalifornias. Meie kogudusest külastas rühm inimesi Ilmutusraamatu 2. ja 3. peatüki seitset linna. Selles sarjas selgitan neid osaliselt raskesti mõistetud peatükke matka-

päeviku abil. Õpid nendest Jeesuse sõnadest julgustavaid põhimõtteid mis tahes probleemide kohtamiseks täna.

Ilmutusraamatu kirjutab ainus veel tol ajal elanud jünger Johannes, pagendatuna vana mehena Patmose saarele, mis paikneb umbes 80 km kaugusel praegusest Türgist. Roomlased püüdsid tappa Johannest õlis keetes, räägivad allikad. Ta ei surnud. Ta pagendati saarele siis, kui ta oli juba vana, kus ta kirjutas Ilmutusraamatu.

Paljude arvates on Ilmutusraamat salapärane ja hirmutav, täis prohveteeringuid Harmagedoonist ja hävingust. Selle tõeline eesmärk on paljastada meile tõe Jeesusest.

Ilm 1:17 kirjutab Johannes: „Kui ma teda [Jeesust] nägin, langesin ma tema jalge ette nagu surnu. Ning tema pani oma parema käe mu peale ja ütles: „Ära karda! Mina olen Esimene ja Viimne ja Elav. Ma olin surnud, ning ennäe, ma elan igavesest ajast igavesti ning minu käes on surma ja surmavalla võtmed” (Ilm 1:17-18).

Sellega ta mõtleb: „Sa kardad, et Rooma tapab sind, kuid Rooma tappis minu. Olin surnud, kuid nüüd ma elan. Minu käes on surmavalla võtmed. Sa ei pea kartma.”

Sellega annab Jeesus Johannesele seitse kirja seitsmele kogudusele. Kui liikuda päripäeva alates Efesosest, jõutakse järjekorras igaühte neist linnadest. See oli muistne postitee, mille rajasid algselt pärslased. Kogudused paiknesid ümarmkaares samas järjekorras, nagu kirjades esitatud. On haarav ja valgustav uurida nende linnade ajalugu, ja siis lugeda, mida Jeesus neile ütleb. Ajaloo tundmine avab piiblitekste.

Jätame teksti kergesti ajalukku ja ütleme: „See sõnum

julgustas kristlasi 2000 aastat tagasi.”

On hämmastav, et sõnad, mis sobisid kogudustele, sobivad kristlastele ka täna, sest kohtame samu surveid: säilitada teoloogilisi seisukohti õpetusküsimustes ja käitumises ning mõelda, et meie jõupingutused on sama, mis Kristuse armastamine.

Ilmutuse raamatu esimene kiri on suunatud Efesose kogudusele. Olen muistse Efesose künkal. Minu taga on Efesose amfiteater. Selles sarjas uurime Ilmutuse raamatu seitset kirja Jeesuselt Kristuselt seitsmele Väike-Aasia kogudusele Ilmutuse 2. ja 3. peatükis. Esimene kiri on adresseeritud esimese sajandi kogudusele just selles linnas, Efesoses.

Ilm 2:1-7: „Efesose koguduse inglile kirjuta...” Sõna ingel tähendab sõnumitoojat. See võis olla taevalik ingelolend, kuid usun sõna ingel tähendavat sõnumitoojat. „Vii see sõnum Efesose koguduse sõnumikandjale.”

„Nõnda ütleb see, kes hoiab seitset tähte oma paremas käes, kes kõnnib seitsme kuld-lambijala vahel...”

Seitse tähte on koguduse inglid, inimesed või olendid. Nad kannavad hoolt koguduste eest. Jeesus ütleb: „Kannan alati hoolt oma koguduse eest ja selle juhtide eest, kuigi ma ei ole füüsiliselt kohal.”

Kogudust nimetatakse lambijalaks. Me ei ole valgus. Oleme lambijalg, kes kannab valguse kandjat. Räägime Jeesusest. Osutame Jeesuse armastust. Või kuidas sellega päriselt on? Loeme edasi.

Igas kirjas on Jeesusel öelda midagi head ja halba.

Salmid 2-7: „Ma tean su tegusid ja vaevanägemist ja kannatlikkust ning et sa ei või sallida kurjasid ning et sa oled läbi katsunud need, kes ütlevad end olevat apostlid, kuid ei ole seda, ning leidnud nad olevat valelikud. Sul on kannatlikkust ning sa oled talunud vaeva minu nime pärast ega ole ära väsinud. Kuid mul on sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse maha jätnud. Tuleta siis meelde, kust sa oled langenud, ja paranda meelt ning tee esimese armastuse tegusid! Muidu ma tulen su juurde ning lükkan su lambi-

jala asemelt, kui sa ei paranda meelt. Seda sa teed siiski õigesti, et vihkad nikolaiitide tegusid, mida vihkann minagi. Kellel kõrv on, see kuulgu, mida Vaim ütleb kogudustele: Võitjale ma annan süüa elupuust, mis on Jumala paradiisis.”

Esmalt teenisid nad ustavalt. Nad tegid palju tööd ja pühendasid selleks oma aega. Teiseks olid nad talunud katsumusi.

Efesoses teeniti umbes 50 ebajumalat. Vastuseisu oli palju. Efesoses oli üks seitsmest maailmaimest, Artemise tempel. See oli kolm kuni neli korda nii suur nagu Ateena Panthenon, umbes jalgpalliväljaku suurune. Selle ümber oli moodustunud terve turismitööstus. Artemise templi meenete valmistajad ei talunud kristlasi. Apostlite tegude 19. peatükis nad peaaegu tapsid Pauluse. Jeesus meenutab seda: „Olete talunud kannatusi.”

Kolmandaks ütleb ta, et teil on terve õpetus. Nad ei ole eksiõpetuses ega kuuluta imeikke õpetusi. Valeõpetusi oli Efesoses palju. Seal teeniti nii

ebajumalaid kui keisrit. Kujuta ette, et kogudus saaks sellise kirja Jeesuselt.

„Häid uudiseid! Jeesuselt tuli kiri. Me teame, et see on Jeesuselt, sest font on punane.”

Ja Jeesus ütleks: „Te olete ustavad ja tegutsete õigesti. Te teete häid tegusid ja teie õpetus on lausa täiuslik.”

Arvatavasti mõtleksid nad: „Meil läheb hästi! Jeesus kiidab meid, et me oleme ustavad. Teeme tööd ja mõtleme õigesti. Me ei anna kergesti alla.”

Mida veel kristlastelt nõuda, kui teha ja mõelda õigesti ja olla püsivad? Seejärel Jeesus ütleb, mis neil puudub: „... *oled oma esimese armastuse maha jätnud*” (Ilm 2:4b).

Ehk: „Võid teha ristikese igasse ruutu, kuid ma tunnen su südant. Alguses oli teil palju armastust teiste, kadunute ja minu vastu. Nüüd olete hõivatud ja eesmärgile suunduvad. Te ei ole lasknud Jeesuse armastusel ennast kanda.”

Võibolla kirjeldab see ka sind. Võibolla ei ole sa

hereetik, valeõpetaja või Jumalast taganenu. Annad annetusi, teenid, õpid. Aga kuidas on sinu esimese armastuse tulega Jeesuse ja teiste vastu?

On oluline, et Jeesus ei süüdistata: „Tehke rohkem. Põrgu on juba kuum. Kas pöördu või põle!”

Esmalt tunnustab ta nende ustavat teenimist, puhast õpetust ja suurt tegutsemisindu. Ta hindab seda, ta armastab neid. Kuid ristiusk ei ole soorituste nimekirj. Tähtsaim on armastus Jumala ja inimeste vastu.

Mis on suurim käsk? Armasta Issandat kogu südamest, hingest ja meelest ning armasta ligimest nagu iseennast. Õpetus, head teod ja ustav teenimine on otsekui püramiidi küljed, mis suunduvad tipule. Aga kõige tipp on armastus. See Efesose kogudusel puudus. Mis on ravim? Kuidas tugevdada tuld?

Jeesus ütleb: „*Paranda meelt ja tee esimesi tegusid.*”

See on üsna hea nõuanne ka abielupaaridele. Keegi kogenud pastor soovitas nõuandena keskealistele abi-

kaasadele, kelle suhe on kus-
tumas: „Tehke sama, mida
tegite alguses. Ostke lilli.
Tehke kingitusi. Kirjutage
armastuskirju. Käige koh-
tamas. Kui kohtlete teineteist
nii, süttib teie vahele algseid
tundeid.”

Just sama mõtleb Jeesus ka
siin. Eksisteerib ütlus: „Ära
oota, et tuleb tunne, et saak-
sid midagi teha. Tee seda, siis
jargneb ka tunne.”

Ligimesearmastus ei sünni
oodates, vaid tehes. Jeesus
julgustab tegema asju, mida
tegid alguses. Noore uskli-
kuna oli sinu arvates tore
rääkida teistele oma aru-
saamistest sõnast, laulda
ülistuslaule autos või istuda
mäel ja mõtiskleda Jumala
armastusest.

Jeesus ütleb, tee neid asju,
mida tegid alguses, siis süttib
tuli uuesti. See oli põhjuseks,
miks tulid algselt usku ja olid
huvitatud Kristusest.

Siis ta ütleb: „*Kellel kõrv
on, see kuulgu, mida Vaim
ütleb kogudustele: Võitjale ma
annan süüa elupuust, mis on
Jumala paradiisis*” (Ilm 2:7).

See viitab Artemise temp-
lile. Artemis oli viljakuse

jumalanna. Templis oli puu,
mida nimetati elupuuks.
Kogu tempel oli eelajalooliselt
ehitatud puu ümber. Puud
käidi katsumas. Naised, kes
soovisid rasestumist, puudu-
tasid seda. Puu sümboliseeris
lootust, töotust ja viljakust.
Kurjategijad otsisid puu
juurest kaitset. Kui nad
puudutasid puud, ei tohtinud
neid hukata isegi kõige kohu-
tavamate kuritegude puhul.
See oli tegelikkuses neile elu-
puuks.

Jeesus ütleb: „Mina annan
teie elupuu. Teid ootab tur-
vapaik, töotus, lootus ja vilja-
kus, kuigi oleksite süüdi
raskeimates pattudes, kuigi
tundub, et teie puu ei kannu
vilja. Minul on teile elu,
lootus, kaitse ja viljapuu.”

Milline on sinu armastuse
olukord Jeesuse suhtes? Kas
hääbub see kõige kiiruse kes-
kel isegi kristlikus elus? Kus
on vaja armastust uuesti lõk-
kele puhuda? Kuidas seda
teha? Mõtle sellele arutledes
Jeesuse sõnade üle Efesose
kogudusele.

RENÉ SCHLAEPFER

Rahvas ärkamas III

Kui ärkamine üllatas

Ida-Karjalasse suunduv rong oli jaamas stardiootel. Konduktor kiirustas vagunilt teisele, aitas siseneda aeglastel reisijatel ja sulges uksed. Mõne minuti pärast oli aeg Helsingist lahkuda. Heitnud veel pilgu väikesele sõpradele kogumile, kes seisis muu rahva hulgas perroonil, suundusin piki koridori magamisvagunite sektsiooni. Seal istus alumisel voodil sõdurivormis mees. Ma ei tundnud teda, sest ta oli seljaga ja vorm on selles mõttes halb, et see teeb kõik inimesed ühesuguseks.

Sõdurivormi pagunitelt särav kollane rist osutas, et mees on kaplan, ja kui ma mõistsin, et me sõidame koos ida suunas, kavatsesin teda kõnetada ja ennast esitleda, kui ta samas pead pööras ja ma nägin tuttavat nägu.

„Oo, kas see oled sina? Kuidas sa oled sellises riietuses? Kuhu oled teekonnal?”

Mees sirutas käed, näol lai naeratus, ja vastas:

„Lähen Sortavalasse pidama loenguid kaplanitele.”

„See on tore! Siis saame olla koos. Mina liigun samas tegevuses. Lähen samuti Sortavalasse kohtuma kaplanitega.”

Sõdurivormis mees oli professor Alanen, olnud Soome kristliku üliõpilasliidu juhataja mitu aastat. Olime olnud temaga harmoonilises koostöös üliõpilastega eelmisel talvel. Olin rõõmus, saades temast kaaslast Karjalasse.

Olin indu täis kogu Sortavala reisi pärast. Mõni nädal varem olin käinud rindel Ida-Karjalas ja õppinud seal lähemalt tundma kaplanite tööd selle tohutult suurte võimaluste ja oluliste raskustega. Teadsin, et tõeline ärkamine rindel tähendab ärkamist kogu maal. Seetõttu oli mõju rindelt kodu suunas palju suurem kui mõju kodust rinde poole. Seal kaugel olid poisid koos ja vaimuliku elu liikumine onnides ja majutuspaikades levib automaatselt kodurindele. Kuid

ärkamine seal võib vaevalt edeneda ilma kaplanite kaastöötä. Nüüd koguneb neid Sortavalasse suur hulk. Ärkamine seal võiks tähendada palju soome vaimulikule arengule. Sortavala oli just siis soome kristliku arengu strateegiliselt tähtsamaid kohti. Seetõttu reisisin sinna.

Kuid olin vaevalt jõudnud nõustuda osalemisega armee-kaplanite erilisel koosolekul, kui helistati uuesti peakorteri kirikuasjade osakonnast ja küsiti, kas ma ei nõustuks koos Sortavala külastusega jutlustama ka üldisel jumalateenistusel.

Selleks polnud mul seekord erilist soovi. Aega oli vähe, ajakava täis ja hulk teisi tähtsaid ülesandeid ootamas. Peale kõige hakkasin tundma korralikku väsimust pärast pingutavat talvist rahmeldamist, ja oleksin vajanud jõupingutuste vahele pausi.

„Sa ei pea rääkima kaua. Samal koosolekul on kaks kõnelejat veel, kuid soovime, et oled igal juhul osalemas.”

„Olgu, ma tulen.”

See koosolek põhjustas mulle hiljem ühe imelisima

üllatuse. Koosolek algas kell 7 õhtul ja peeti seminari aulas, sest linnakirik oli põlenud juba esimese sõja pommitamistes. See oli täiesti tavaline jumalateenistus, millel osales hardalt kuulav publik, oli kolm lühikest jutlust ja õige soome koguduse jõuline laul.

Siinkohal ütlen sõnakese laulmisest. Kes ei ole kunagi kuulnud karjalasi laulmas jumalateenistusel, see vaevalt teab, milline kostub õige koguduse laul. See rahvas oskab laulda. Kuid on parem, et nad saavad laulda vanu koraale igivanade viisidega. Vaimulikud laulukesed ei sobi nende suhu. Vaevalt need Soomes kusagil sobivad. Parim on, kui nad saavad laulda laule, mis on tõusnud esile soome rahva hinge-sügavusest.

Koosolek kestis paar tundi ega kavatsenud keegi selle üksiku koosoleku järel korraldada mingit järelkoosolekut päästet otsivatele patustele. Enamus oli juba lahkunud ning seminari ja ühisgümnaasiumi õpilased kandsid välja liigseid toole ja paigutasid kohale asju, kui teine

veel kohal viibiv kaplan astus esile, paludes vaikust.

„Kas peaksime siin veel ühe koosoleku täna õhtul?”

Rõõmuhüüd oli ainus vastus. Ja sama kiiresti, nagu kirjutan sellest vahejuhtumist, oli kogu rahvahulk – ligikaudu 100 hinge uuesti paigutunud lähimale pingireale kuulama veel ühte jutlust. See oli isevärki rahvas.

Lava juures seisev kaplan julgustas mind pilguga tulema ette rääkima, ja loomulikult ei saanud ma teha muud, kui visata seljast pealisriie ja hakata jutlustama. Mingit teksti mul ei olnud ega ka kõnemärkmeid. Selles kiiruses ei tulnud ma mõttesse ka ühtegi vana jutlust, mis oleks sobinud sellisesse erilisse olukorda. Ma rääkisin üksnes päästest, mis see on, mida see mõjutab ja kuidas saada sellest osa.

Tõlk oli kogenematu. Esimest korda püüdis ta tõlkida jutlust teise keelde. Vahel ta peatus keset lauset, et küsida esireas istuvalt ametivennalt, kas tema kasutatud sõna oli parim vaste minu öeldule. Kuid miski sellest ei häirinud

üldist õhkkonda ega vähendanud kuulajate huvi. Vastupidi, see andis esinemisele uut elu.

Jätkanud parimal viisil pea-aegu tunni, palusin neid, kes tahtsid rohkem kuulda sellel teemal ja kes soovisid isiklikult vestelda oma hinge päästest, minna lava kõrval asuvasse nurgatuppa. Silmapilguga rohkem kui pool publikust tõusis, et kiirustada sinna, üle poolesaja inimese. Vaikselts siirdusime sinna, tõlk ja mina teiste kannul.

Tulnud nurgatuppa, tajusime kogu rahvahulga olevat patuhädas. Esines valjuhäälselt nuttu ja ilmselt oli Jumala Püha Vaim võimsalt mõjutamas seda noorte inimeste hulka. Püüdsime vaigistada meeleliigutust, et jätkata vestlust elutähtsatest küsimustest, ja see õnnestus. Loomulikult polnud nad mingi uue jutluse ootuses, nad olid kuulnud neid juba neli kolme tunni jooksul. Püüdsime vaid nii lihtsalt, kui oskasime, rääkida sellest, kuidas tegutseda, et saada kristlaseks.

Siis palusime kogu rahvahulka täielikult vaikida Issanda palge ees.

„Te ei pea palvetama, olge lihtsalt vaikselt kuulates ja mõtiskledes.” Ruumis oli vaikne, lausa surmvaikne mõne minuti kestel, kuigi õhkkond lausa tõmbles elust ja pingest. Siis jätkasime küsimusi esitades.

„Kas oled valmis alates sellest hetkest loobuma kõigist teadlikest pattudest? Kas oled valmis just nüüd võtma vastu Jeesuse Kristuse oma Issanda ja Päästjana? Kas oled valmis tingimusteta pühendama temale kogu elu? Kas tahad alates sellest hetkest avalikult tunnistada tema nime ligimesele? Mõtles põhjalikult nendele küsimustele, tee oma otsus ja tegutse siis oma otsuse järgi sõltumata sellest, mida teised teevad. Kui tahad vastata, tingimusteta nõustudes nende küsimustega, siis tule siia ette ja siruta oma käsi mulle välise tunnusmärgina sisemisest otsusest. Veel mõne hetke veetsime vaikeses mõtetes Jumala ees ja siis andsime igaühele võimaluse järgida oma sisemist veendumust.

Vähemalt viiskümmend kätt sirutus meie poole igast suunast ja sama paljudest

suudest tulev tarmukas „tahan” oli tunnuseks sellest, et nad sel hetkel valisid Jeesuse Kristuse oma Issandaks ja Päästjaks. Taevas tundus olevat lähedal. Igavese maailma jõud murdsid meie keskel esile enne kogematu jõuga. Palvetasime koos Jumala poole. Lugesime koos, mida ütleb Issanda sõna kahetsevale patusele ning lugeses hakkas juba üks ja teine kiitma Jumalat pääste eest. Kell oli 11, kui sel õhtul lahkusime.

Koosolek oli seega kestnud 4 tundi. Järgmisel hommikul pidin kell 10 reisima, kuid loomulikult see ei õnnestunud. Südametunnistus ei lubanud jätta mul vastärganud noorsoo hulka lihtsalt niisama. Enne lahkumist leppisime kokkusaamise järgmiseks õhtuks. Seda koosolekut ei teavitatud avalikult. Noored võisid ise kutsuda oma kaaslasi ja üksnes õppiv noorsugu võis sellel osaleda: kõik seminarist – seal oli nii meeste kui naiste seminar – ning koolide kolm lõpuklassi.

Järgmisel õhtul kogunes noori kahe- ja kolmesaja vahel. Ma ei jutlustanud neile.

Ma üksnes rääkisin, mida leian Jeesuses Kristuses, mitte ainult seda, mida leidisin 17aastase noorukina esimest korda tema juurde tulnuna, vaid mida leian päevast päeva.

Sama huvi nagu eelmisel õhtul, valitses ka nüüd. Sama vabadus ja sama vahetu kontakt publikuga. Käsitasin, et päästet otsivad ei mahuks eelmise õhtu ruumi ning seetõttu palusin kõiki neid, kes tegelikult tahavad loobuda pattudest ja võtta Jeesus Kristus vastu Päästjana, anda märku käetõstmisega. Liikumise tekitatud vaikne kahin kostus saalist, kui sadakond noort kätt tõusis üles Jumala poole, tõendades nende tehtud valikut.

Oli võimatu saada piisavalt aega isiklikuks vestluseks kõigiga. Lugesin Jumala sõna, osutasin teed Jumala osadusse ja palvetasin koos nendega. Siis julgustasin neid, kes olid juba varem otsustanud kristluse kasuks, tegema kõikvõimaliku, et aidata uusi kaaslasi eluteel.

Enne lahkumist palusin nende nimed ja aadressid, kes selle kahe päeva jooksul olid

andnud tegelikult oma elu Jumalale. Kogunes hulgaliselt paberilipikuid ja kui hilja öösel tulin hotelli, ei suutnud seista vastu soovile sedeleid loendada. Kokku oli neid 164. Need noored inimesed olid teinud oma otsuse kahel koosolekul, mida ei oldud planeeritud ega ette teatatud, ja mille eest keegi inimene maailmas poleks teadaolevalt võinud palvetada ega midagi ette valmistada. See kõik oli suur üllatus.

Mis oli selle põhjus? Loomulikult on väga raske sellele küsimusele vastata. Võib-olla oli põhjus selles, et seminaris, mille aulas koosolekut peeti, oli alati valitsenud kristlik vaimsus. Võib-olla oli põhjuseks see, et suur hulk noori tuli kristlikest kodudest, kus nad olid juba väikesest alates imanud endasse pühi mõjutusi. Võib-olla põhjustas ka aja ebakindlus nende noorte andumist Jumalale, kes oli kogu maailmakõiksuse ainus kindel koht. Kindlasti oli seal mitmeid samaaegselt mõjutanud põhjuseid ning pean ennast õnnelikuks, et sain selles muutuses osaleda. See polnud minu teene.

Järgmisel hommikul oli vaja lahkuda. Teised kohad ootasid ja koosolekud olid ette kuulutatud. Siiski lahkusin raske südamega. Teadsin liigagi hästi, et kõik need, kelle nimed ja aadressid olid minu kohvris ning kes avalikult olid väljendanud oma tahet anduda Jumalale, polnud kogenud uuestisündimise imet. Mitmed olid ainult ärganud ja suurel osal polnud ärkamine jõudnud hinge sügavusse. Nad olid Issanda Vaimu puudutatud, kuid tegelik murdumise kogemus puudus. On ohtlik jätta vastärganud hinged ilma suurema tähelepanuta. Siis nad võivad liuguda tagasi endisesse ellu ja muutuvad raskemini võidetavaks, kui nad olid enne.

Loomulikult ma ei mõtle, et olin ainuke Jumala kasutatud tööriist Sortavalas, kuid vaimumailmas valitseb imeline seaduspärasus, et see inimene, kes Jumala armust on saanud anda patusele otsustava tõuke, on sageli eriliste eelistega anda temale ka järgnev mõjutus. Sel põhjusel hakkasin ise äärmiselt vastumeelselt jätkama teiste tööd

ärkamise ajal, sest pole sugugi kindel, et sobin kandma ametivenna kuube. Vahel see õnnestub, kuid mitte alati. Jumal valmistab spetsialiste ega ole igaüks valmis teenimiseks, kuigi ta oleks sama õige kui teine.

Siiski oli raske leida piisavalt aega uueks Sortavala külastuseks. Ainuke võimalik päev oli pühapäeval, 14. mail, kuid siis pidin koos abikaasa ja väikese tütreaga olema pulmas Lääne-Göötamaal. Keegi parimatest sõpradest ja ametikaaslastest oli abiellumas ja meil oli mitme aasta vanune kokkulepe, et tulen tema pulma.

Kuid sõda purustab vanad lepingud ja me peame rohkem kui midagi muud austama Vaimu seadusi. Kui Jumal tahtis mind Karjalasse, ei tasunud mul minna Lääne-Göötamaale. Olin veendunud, et ta seda soovis. Otsustasin reisida uuesti Sortavalasse. Minu abikaasa ja väike tütar pidid üksi minema Bertil Paulssoni pulma.

Loomulikult oli võimatu mõelda, et püüan üksi ja ühe

päevaga aidata sadat vastärganud otsivat noort. Pidin leidma abilisi, neid, kes mõistavad midagi noortest inimestest.

Helsingist leidsin neli noort, kes rõõmsalt tulid misjonireisile Sortavalasse pühapäevaks. Viies tuli rindelt Ida-Karjalast.

Helsingi ja Sortavala vahel oli pooleööpäevane rongireis ja kell oli 12 öösel vastu pühapäeva, kui täielikult pimendatud linnas ekslesime hotelli suunas. Kaks tundi hiljem hakkas õhusireen ulguma, vaenlane oli lähenemas. Kuid olime siis kõik nii väsinud, et keegi meist ei läinud varjendisse. Seekord polnud see ka vajalik, sest pommitust ei järgnenud.

Järgmisel hommikul kell 9 kogunes jälle mitusada õppivat noort seminari aulasse. Olime kokku leppinud, et päev jagatakse kolmeks. Esmalt räägime patust, siis päästest – nii tegelikust päästekomemusest kui päästetetaildest – ja lõpuks siirdume võitlevasse kristlusesse.

Minu kord oli alustada. Mis oli põhjus selleks, et ebaõn-

nestusin nii põhjalikult, seda ma ei tea. Võib-olla olin ise oodanud liiga palju sellelt päevalt, või ootas publik liiga palju minult, koosoleku tegelikult juhatajalt. On ka võimalik, et loomuliku väsimuse tõttu ei suutnud ma anda seda, mida oleksin pidanud. Panin tähele, et sõnad langesisid maha nagu tiibadeta lindud kuhugi kantsli ja esimese rea vahele. Mida ma ka ei teinud, et saada elu esitusse, oli see sama hästi kui surnud. Selles ei olnud ei teravikku ega väge.

Ühel hetkel olin juba alla andmas. Siin oli sadu noori inimesi kogunenud, et saada vastust põletavatele küsimustele ning leida tee valgusesse ja vabadusse. Meid oli tulnud pool tosinat pika tee tunnistama ja vestlema ning aitama kaaslasid. Ometi oli kõigest saamas täielik läbikukkumine.

Just siis, kui masendus ja jõuetus olid pitsitamas mahlast ja julgust hinges, märkasid ma esireas neid nelja võitluskaaslast. Viies seisis tõlgina minu kõrval. Siis välgatas valgus minu mõttes: „Kindlasti on Jumala

mõte kasutada neid minu asemel. Ütlesin samal hetkel aamen, astusin alla kõnetoolist ja andsin sõnajarje noortele kaaslastele.

Minu teadmata olid need viis üliõpilast jaganud kaas-aegse noorsoo patuelu ja kiusatused viide liiki: igaüks neist võttis kõneldavaks oma erivaldkonna, rääkides, mida nad ise olid kogenud kiusatustest ja langemisest ning kaotustest. Nad panid tõevalguse paistma nii selgesti, et igaüks tundis ennast ära.

Ma ei usu, et keegi neist rääkis pikemalt kui 5 minutit, kuid tunnistused mõjusid nagu turmtuli. Kõik olid täielikud tabamused. Kahekümne viie minuti jooksul oli aulas täiesti uus õhkkond. Kogu saal näis nagu võitlustanner, mis oli just oli olnud laustule objektiks. Mõned istusid vaikselt kummardununa nutus, teised vaatasid meid pisarsilmil. Oli näha, et südametunistus oli pihta saanud.

Siis sain ka mina rääkida. Siis oli ka minul kontakt publikuga ja sõnumil tõhusus. Kuid mida imelisem oli see, et ka mina sain korralikult püsida võitluskaaslaste käi-

dud liinil: ka mina pidin asjakohaselt tunnistama oma isiklikest pattudest. Ma ei väsita lugejaid selle imelise päeva detailidega, saan üksnes rääkida, et jätkasime praktiliselt vaheajata hommikul kella üheksast poole üheteistkümneni öhtul – jutlusi ja tunnistusi, laulu, palvet ja individuaalseid vestlusi. Soovin rääkida veel kahest momendist.

Õhtupoolikul pidasime 20-minutilise vaheaja. Siis kästi kõiki osalejaid minna loodusesse – Laadoga kaldale, välja metsa või mingisse linnaparki – ja kirjutada paberile võimalikult lühidalt võimalikult palju sellest, kuidas nende isiklik patt oli päeva jooksul neile selginenud.

„Tulge siis tagasi 20 minuti pärast ja lugege, mida olete kirjutanud.”

Poole minutiga oli saal tühi. 20 minuti pärast oli see uuesti täis. Soovin, et oleksid võinud osaleda mingis nurgakeses järgneva kolmveerandtunni jooksul. Ma pole kunagi kuulnud avalikult esitatuna asjakohasemaid patutunnistusi, need olid koostatud teleg-

rammstiilis ega saa öelda, kui mitmed kümned jõudsid rääkida selle 45 minuti jooksul sellest, mida nad olid näinud oma isiklikust patust.

Ei soovi siin laskuda detailidesse, kuigi võiksin seda teha. Pattude tunnistamine oli konkreetne ja puudutas vahel tundlikke asju, ometi oli selle üldtoon nii puhas ja vaim nii selge, et ükski inimene ei saanud solvuda. Siiski on ilmne, et varjatud asjad tunnistati individuaalselt, selle kohta olime juba enne andnud korralduse. Meil olid head abistajad olemas, kuna nad mõistsid keelt ja neil oli aega individuaalsete lugude kuulamiseks.

Kui tunnistused mõjusid hommikul nagu pommitamine, siis õhtused tunnistused mõjusid nagu äikesevihm. Õhk sai puhtaks ja otsivad patused ei pidanud tegema muud, kui uss hingama vaimulikku õhku, et saada puudutatud igavese maailma jõududest. Üks Apostlite tegude sõna esines uues sädelevas valguses.

...

Kui Jumala vägi on tegutsemas, pole vaja keerulisi meetodeid uuestisündimise ime toimumiseks. Peab üksnes uss ja sõnakuulelikkuses hüüdma appi Issanda nime.

Seejärel polnud raske rääkida vaimulikust rünnakust, sest kui inimene on tulnud isiklikku ja elavasse suhtesse Jumalaga, tahab ta osaleda, et olla päästmas teisi inimesi. Temast saab sõdur Kristuse armees.

Kakskümmend viis minutit enne ühte öösel väljus rong Helsingisse. Kuid veel poole ühe ajal nägin rühma vastärganud noori tunglemas abistajate ümber rongivagunis. Nad tahtsid kätte saada võimalikult palju tarkust ja sisemist jõudu, enne kui nad pöördusid tagasi argipäeva ja õppetegevusse.

Tsiteerin veel mõne sõna kirjast, mis tuli Sortavala seminarist:

„Kooliruumid kõlavad kiituslauludest vahetundide ajal. Meil on vahel raske uskuda, et kõik, mida oleme kogenud, on tõelisus.”

FRANK MANGS

Kuidas minna kõike maailma

Kiri korintlastele on siin eriti selge.

„... kuna tunnistus Kristusest on teis kinnitatud, nii et teil ei ole puudu ühestki armuannist, oodates meie Issanda Jeesuse Kristuse ilmumist” (1Kr 1:6,7).

Kui korintlastel oli tunnistus Kristusest, siis oli neil ka kogu armuandide rikkus, kui nad ootasid Jeesuse Kristuse ilmumist. Armuannid on selgesti mõeldud eksisteerima kuni Jeesuse tagasitulekuni. Need ei lõpe enne ära.

Paulus jätkab toredalt: *„Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja temast kui risti-löödust. Ja ma olin teie juures nõtruses ja kartuses ja suures värinas” (1Kr 2:2,3).*

Selle tekstiga tihti põhjendatakse, et pole vaja olla nii aktiivne haigete eest palvetamises ega vabastamises, kui ka muidu on piisav. Paulusel sellest ei piisanud. Ta jätkab nii:

„... ning mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda

tarkusega, vaid Vaimu ja väe osutamisega, et teie usk ei oleks inimlikus tarkuses, vaid Jumala väes” (1Kr 2:4,5).

Paulus räägib, et ta ei julge rääkida millestki muust, kui *„... ainult sellest, mida Kristus paganate kuulekuseks on teinud minu kaudu sõna ja teoga, tunnustähtede ja imetegude väe läbi, Jumala Vaimu väe läbi, nii et ma, alustades Jeruusalemmast ja liikudes Illüüriani, olen Kristuse evangeeliumi kuulutamise lõpule viinud” (Rm 15:17-19).*

Pauluse kaudu tegi Jumal ennenägematuid väetegusid. Taudid lahkusid ja kurjad vaimud läksid välja.

Samuti räägitakse Apostlite tegude kümnendas peatükis Jeesusest, kes tegi head. Kui Jeesus tervendas ja vabastas, oli see hea. Ta ei teinud nagu mingeid trikke. Inimesed vajasid seda.

„... kuidas Jeesus Naatsaretist, keda Jumal oli võidnud Püha Vaimu ja väega, käis mööda maad head tehes ja parandades kõiki kuradi

poolt rõhutuid, sest Jumal oli temaga” (Ap 10:38).

Mind vahel ärritab, kui räägitakse, et tuleb kuulutada üksnes evangeeliumi ega tohi sekkuda inimese igapäevastesse probleemidesse. Jeesus kogu aeg sekkus inimese igapäevaprobleemidesse ja aitas neid.

„Ja meie oleme kõige selle tunnistajad, mis ta on teinud juutide maal ja Jeruusalemmas. Nemad aga hukkasid tema, riputades ta ristipuu külge. Sellesama on Jumal kolmandal päeval üles äratanud ja lasknud tal saada avalikuks; mitte kogu rahvale, vaid Jumala poolt ette märgitud tunnistajaile, meile, kes me oleme temaga koos söönud ja joonud pärast seda, kui ta oli üles tõusnud surnuist” (Ap 10:39-41).

Vaatamata sellele, et ta tegi head, riputasid inimesed ta ristile ja tapsid, kuid ta äratati üles kolmandal päeval. Selle tunnistajad olid need, kes sõid ja jõid koos temaga. Ka see on väga praktiline.

„Kui Peetrus alles neid sõnu rääkis, langes Püha Vaim kõikide peale, kes seda

sõna kuulsid. Ja kõik need usklikud ümberlõigatute hulgast, kes olid Peetrusega kaasa tulnud, jahmusid sellest, et Püha Vaimu andi valati ka paganate peale” (Ap 10:44-45).

Seal imestati, et ka paganate peale valati enne ristimist Püha Vaim. Tõdeti, et nad rääkisid keeltes ja ülistasid Jumalat.

Peetruse kohta öeldakse sama Ap 5:14-16: *„Seda enam aga lisandus neid, kes uskusid Issandasse, suurel hulgal nii mehi kui naisi, nii et nad kandsid ka haigeid tänavatele ning panid need kanderaamidele ja vooditele, et Peetruse möödudes kas või tema varigi langeks mõne peale neist. Ka Jeruusalemma ümbruse linnade rahvas tuli kokku, tuues haigeid ja rüvedatest vaimudest vaevatuid, kes kõik said terveks.”*

Millest see sõltus, et apostlid tegid nii?

Apostlite 2. peatüki lõpus on loetelu Jumala riigi ilmne misest. Inimesed saavad abi. Eelkõige saavad nad patud andeks, kuid sageli, eriti seal, kus kirik jõuliselt kasvab,

nagu Tansaalias, Etioopias jne, saavad inimesed rohkem abi ka praktilistes vajadustes. Esmalt nad ei mõista, milleks nad vajavad Jeesust, kuid siis juhtub midagi, ja nad avastavad, et nad saavad ka patud andeks.

See täiuslik elu on Jumala riigi ilming siin. Seda peaksime esindama ja kuulutama. See on nii tähtis.

Kui mulle kunagi räägiti, et kui sa palud Jeesust oma ellu, siis sinu asjad avanevad. Ja need avanesid. Minu kodukohas Keurul oli kogudus, kuhu ma sain minna. Seal elati tõeks seda, et koos palvetati, veedeti aega sõna juures, mindi sellest rääkima teistele. Aidati neid, kellel oli vajadusi.

Ap 2:42-47: *„Aga nemad püsisid apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ja palvetes. Ent igale inimesele tuli kartus, sest palju imetegusid ja tunnustähti sündis apostlite läbi. Kõik usklikud olid üheskoos ja kõik oli neil ühine. Omandi ja vara nad müüsid ära ning jagasid raha igauhele sedamööda, kuidas keegi vajas.”*

Kõik oli neil ühine, ka omand. See on suur tunnistus, kui me jagame enda omandist teistele.

„Nad viibisid päevast päeva ühel meelel pühakojas, murdsid leiba kodudes ja võtsid rooga juubeldades ning siira südamega, kiites Jumalat ja leides armu kogu rahva silmis. Issand aga lisas päästetuid päevast päeva nende hulka.”

Ilmnes siiras süda ja juubeldamine.

Kas teate Woody Allenit, filmirežissööri, kes ütleb, et elu jaguneb kaheks osaks: õudseks ja viletsaks. Kõik on nii sünge, maailm on kuri. Kui kohutav see on ja kõik on meie vastu, kuid tuleb kuidagi hakkama saada.

Vastupidiselt sellele olid kristlased täis rõõmu ja siirast meelt sellest, et Jeesus on võitja! Nad ülistasid Jumalat.

Olen öelnud, et proovige vahetevahel ka ülistada, siis ei koge te taevas nii suurt ehmatust. Piibli kirjeldus taevast on üksnes ülistus. See ei tähenda, et me ülistusega midagi ära teenime. See on

nagu kuu, mis peegeldab tagasi Jumala armastust.

„Päev-päevalt Issand lisas nende hulka...”

Mingem välja.

Sellised on mõtted Jumala riigist.

Veel suundume Apostlite tegude raamatu esimesse peatükki (s 3).

„Neile ta oli pärast oma kannatamist näidanud en-nast elavana, tõendades seda mitmel viisil, ilmudes neile neljakümne päeva jooksul ja kõneldes...” Millest? Ristist?

Ei, ta rääkis neile Jumala riigist, millega liitub Jh 3:16 – ka rist. Jeesus kuulutas kogu aeg Jumala riiki, seda, et saatana kuningriik taganeb. Need väed ja võimud, kellel oli haare minu elu üle, taganevad, ja asemele tuleb Jumala riik.

Oleme valmis maksma hinna selle eest. Kuigi Jumala meelevaldas olemine ei ole alati kerge, on see palju parem.

Mida rääkis Jeesus Jumala riigist veel: „Ärge minge!” - „Teie aga viibige...” (Lk 24:49). See on tore misjonikäsk. Ärge minge enne, kui

tuleb Püha Vaim, ja alles siis minge.

Siis veel kõikide evangeeliumide misjonikäsud.

„Jeesus ütles nüüd neile taas: „Rahu teile! Nõnda nagu Isa on läkitanud minu, nõnda saadan ka mina teid.” Kui ta seda oli öelnud, puhus ta nende peale ja ütles neile: „Võtke vastu Püha Vaim! Kellele te iganes patud andeks annate, neile on need andeksantud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud”” (Jh 20:21-23).

Võtke vastu Püha Vaim ja kellele te patud andeks annate, neile on need andeks antud. Püha Vaimu väes saame kuulutada vabanemist.

Luukas ütleb sama karmimalt: *„Nõnda on kirjutatud, et Messias pidi kannatama ja kolmandal päeval üles tõusma surnuist. Ja tema nimel peab kuulutatama meelesparandust pattude andeksandmiseks kõigi rahvaste seas, alates Jeruusalemmast. Teie olete nende asjade tunnistajad.*

Ja vaata, mina läkitan teie üle oma Isa töotuse. Teie aga viibige selles linnas, kuni teid

rüütatakse väga kõrgelt!” (Lk 24:46-49).

Kristuse surm, ülestõusmine, meeleparanduse kuulutamine ja andeksandmine on sisu, kuid vägi on Pühas Vaimus.

Markus esitab sama 16:15-18: *„Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule! Kes usub ja on ristitud, see päästetakse, aga kes ei usu, mõistetakse hukka. Kuid uskujaid saadavad sellised tunnustähed: minu nimel ajavad nad välja kurje vaime, räägivad uusi keeli, tõstavad paljaste kätega üles mürkmadusid, ning kui nad jooksid midagi surmavat, ei kahjustaks see neid; haiged, kellele nad panevad käed peale, saavad terveks.”*

Kuulutage evangeeliumi kogu loodule. Kes usub ja keda ristitakse, see pääseb. Siis järgnevad tunnustähed. See on tuttavlikum.

Vahel kostub midagi meile nii tuttavana, et me nagu ei taipa seda. Kuulutame Isa, Poega ja Püha Vaimu. Kuid siis õpetame ka täitma kõike, mida ta on käskinud, ja siis on Püha Vaimu saamise

tootus. Jeesus ütleb: „Mina olen koos teiega kõik päevad.”

Kui vaatame seda ülesehitust teistes evangeeliumides, tähendab see alati Püha Vaimu kaastööd. Kalevi Lehtinen ütles omal ajal, et pärast nelipüha on Püha Vaimu aadressiks: *kogudus.com*. Ta on siin. Jeesus on kohal tema kaudu.

Mida tähendab, et peame pidama kõike, mida Jeesus on meid käskinud pidada. Matteuse 10. peatüki põhjal hakkab selguma, miks apostlid tegid nii, nagu nad tegid. Miks nad suutsid vabastada – sest nad lihtsalt täitsid Jeesuse sõna.

Polnud küsimus selles, kas oleme kogemuskristlased või loeme üksnes kirjutisi. Nad lugesid kirju, kuulasid Issanda häält ja sõna-kohased kogemused järgnesid neile. Sõna oli esmane.

Jumala riigi kuulutamine ei toimunud „kunagi kusagil”, vaid see on jõudnud kätte siin ja praegu. Tervendage, äratage, puhastage, ajage välja! Mt 10:7-8. Seda tegid apostlid. Kuidas seda tuleks teha?

Matteuse 10:16 räägib Jeesus: „*Mina saadan teid kui lambaid huntide keskele.*”

Minult küsitud teenimishind on just see. Mõtles, et sind on tegelikult pandud lambana huntide keskele. Sa kõnnid seal ja mõtled, et parem on siin kõndida võimalikult vaikselt. Ometi on meid kutsutud rääkima hundile, et ka tema võiks lambaks saada.

Mõned kristlased on arvanud, et hakkame kõvemini määgima, tõstame saundi, karjume rohkem: „Täna õhtul...”

Hunt ei karda lamba kõva häält. Sellest ta üksnes teab, kus on maitavat pala saada-val. Inimeste vabastamiseks ei ole vaja karjuda. Hunt ei karda lamba häält. Hunt kardab lähedal olevat karjast.

Oluline on küsimus, milline on meie identiteet Jumala riigi saadikuna. Me teame, et Jumal andis meile selle ülesande. Jumal on meid siia saatnud. Ta on koos meiega. „Mina olen siin.” See on Kristus teie keskel.

Ja kui meie määgimine on ka väga õnnetu, siis otsustav on karjase lähedalolu. Kind-

lasti vajame ka üksteist, kuid pole vaja kõvasti hüüda.

Mt 10:16: „*Olge siis targad nagu maod, ja süüitud nagu tuvid.*”

Kuidas on madu tark? Olin korra Soodomas paadiga jõel ja seal oli väga tugev vool. Sõudsin täie jõuga vastu voolu ja kui märkasid kive, siis mõtlesin minna ja hoida veidi kividest kinni, et puhata.

Täie jõuga võitlen vastu voolu, olen jõudmas selle koha lähedale ja kivist kinni haaramas, kui märkan sellel madu, kes on kerra tõmbunud kivi peal. Siis ma ei haaranud sellest kivist kinni ja lasin voolul ennast tagasi kanda.

Vähemalt Soomes on mao ainuke relv maskeerumine. Ta ei ole kiire. Ta ei saa meid kätte. Minu arvates ütles Jeesus sellega, et sulanduge maastikuga. Ärge hakake omapärasteks. Ärge mõelge välja erilisi liturgiaid! Äge arendage usklikke kummalist keelt.

Olge selle asemel nii tavalised, kui suudate, et kui inimesed tulevad teile nii

lähedale, et nad on juba õnnistamise kaugusel, siis on liiga hilja.

„Olge vagurad nagu tuvid.”

Seda ei pea väga püüdma selgitada. Mulle meeldivad väga Lasse ja Leevi filmid. Seal Lasse selgitab Leevi-tiigrile jõuliselt, et igal laupäeva hommikul ma süüa suhkruga ülepuitatud helbeid ja siis vaatan filme ning olen ülejäänud päeva segamini ja hüperaktiivne. Leevi küsib: „Mis sellest ometi kasu on?” Lasse naeratab: „Olen endiselt ainus laps.”

Julgustan evangeliste ja usklikke. Ärge olge segamini ega hüperaktiivsed. Olge tavalised, rääkige tavapärasest keelt ja kuulake Issandat, seni kui tuleb olukord, kui saab öelda naabrile: „Kas ma võin su eest palvetada?” Minu arvates tähendab see, kuidas olla tark nagu madu ja vagur nagu tuvi.

Mõni näide. Mul on palju kontakte inimestega, kes on töötanud prostituutidega. Selles on tohutu kogemus kurjade vaimudega. Nad otsivad abi ja küsivad, kuidas saada vabaks. See on sageli seotud ka immigrantidega.

Kahjuks on ka Soomes mitmed prostituudid, kes on olnud sunnitud tulema siia immigrantidena.

Selles olukorras on tõeliselt vajalik, et me julgeme palvetada, panna käed peale, õnnistada ja vabastada. Carl-Erik Sahlberg, Stockholmi Clara Santa kiriku endine vanempastor räägib näite, et nende kiriku lähedal paikneva hotelli numbritoas tegi keegi enesetapu. Seal töötas taiemaalasi hotellikoristajaid. Nende usu järgi ei tohi sellisesse ruumi siseneda enne, kui püha mees on käinud ruumi pühitsemas.

Hotellijuhataja on suures probleemis ja helistab lähedal asuva Santa Clara kiriku pastorile, et siin on niisugune olukord, kas oskad nõu anda. Õnneks on Carl-Erik olnud rahvusvahelises tegevuses. Ta läks kohale, palvetas ja pühitses selle ruumi ning koristajad said tööle minna. Seetõttu alati, kui Santa Clara vajab ruumi koguduse tegevuse jaoks, on neil vaba kasutusõigus kõikides hotelli koosolekusaalides.

Teine näide. Sahlberg nägi Santa Clara pargis magavat

naist, kellel olid hädavaevu riided seljas. Ta läks temaga rääkima ja küsis: „Kas kõik on korras?”

Naine tõusis, sest ta oli magama jäänud ja siis selgus, et ta oli prostituut ning nar-kojoobes. Nad rääkisid ja äkki see naine muutus. Ta hakkas Carl-Erikut needma ja sõi-mama. Carl-Eriku sees tõusis viha ja ta hakkas seda kurjust naisest välja ajama. „Mis õigus on sul võtta see loodu ja kasutada teda nii valesti?”

See oli veidi kummaline kohtumine, sest naine läks ees ja mees kõndis tema järel tema eest palvetades ja teda õnnistades. Siis see naine lahkus.

Möödus paar aastat ja ühes metroopeatuses keegi kena keskealine naine tuleb Carl-Eriku juurde, võtab tal käest kinni ja küsib: „Kas sa mäle-tad mind?”

Carl-Erik vastab: „Andke andeks, aga pole aimugi.” Ta oli see naine, kes oli tookord vabanenud, kui Carl-Erik käis tema järel ja Jeesuse nimel sõitles hingevaenlast, et nii see ei tohi olla.

Kuidas siis? Vastuse annab Meie Isa palve Luuka evan-geeliumi 11. peatükis. Kas olete märganud, et selles pal-ves on kõik täiusliku kristliku elu alged.

Identiteet on toodud esmalt. „*Meie Isa, pühitsetud olgu sinu nimi.*”

Siis oodatakse saabuma Jumala riiki, kus Matteus lisab, et „*Sinu tahtmine sün-digu nagu taevas, nõnda ka maa peal*”.

Jeesus näitas, mis on Jumala riik: patud saadakse andeks, vabanetakse dee-monitest, tervenetakse. Võime seda oodata, panna käed inimeste peale ja palve-tada. Kui inimene ei nõustu eestpalvega, siis võib lihtsalt öelda: „Jeesus õnnistagu sind!”

Jeesus õpetas meid paluma ka igapäevast leiba, väga tavalist asja, seega kõike maa-pealseks eluks vajalikku.

Kui on esinenud kolm võr-ratult head nimetust – Jumala lapse identiteet, Jumala riik ning igapäevane leib – siis minnakse juba raskema valdkonna juurde: „*Anna meile andeks meie*

patud...” Ja lõpuks: „*Ära saada meid kiatususse, vaid päästa meid kurjast*”.

Inimestega kohtudes ei tohi me kunagi neid asju unustada: identiteet, Meie Isa, kes sa oled taevas – me suhtume temasse nagu Isasse; palume tema riiki inimese ellu – kogu vabastust ja head; kuulutame või muretseme inimesele igapäevast leiba.

Tansaanias, kus ollakse väga vaesed, palvetatakse sageli inimeste igapäevaste

vajaduste eest. Piiskop rääkis, et üldiselt kahe nädala jooksul Jumal vastab neile palvetele. Kui Jumal pole vastanud, siis hakkavad nad mõtlema diakoonia võimalustele.

Siis kuulutatakse patud andeks. Seda on meid kutsutud tegema ja meil on meelevald patte andeks kuulutada. Kasutagem seda. Meil on ka meelevald vabastada kurjast.

JUKKA JÄMSEN

Ärkamise ootuses

Olen Eliina Heinonen, Kansan Raamattuseura evangelist, ja räägin teile viimasest ärkamisest. Mulle kõneles Jumal kohe pärast minu usku tulekut, et mul saab olema koht viimases ärkamises enne Jeesuse saabumist. Sellest on möödunud nüüd 40 aastat. Algusest peale on Jumal mind ette valmistanud ärkamise jaoks ja tegelikult on ta teinud seda kogu mu elu. Olen täiesti kindel enda suhtes, nii nagu Paulus oli, et Jumal on valinud mind evangelistiks juba emaihust.

Olin omal ajal tohutus patu-

hädas, et Jumal võiks minu patud mulle andeks anda. Ma tean, mida see tähendab. Kui lõpuks leidsin Jeesuse, ütlesin Issandale, et tahan kuni elu lõpuni olla tema kasutada. Tahan rääkida inimestele tema armastusest, et meie kõigi patud on Jeesus lepitanud ristil.

Olen mõelnud viimasele ärkamisele ja takistustele, miks see ei ole veel saabunud. Niilo Yli-Vainio ajal kogesin, et see oli viimane äratus Soomes, seda kuni praeguse ajani. Kuid on tulemas veel üks ärkamine enne Jeesuse tulekut, kuna

Jeesus ei soovi, et keegi meist hukka läheks, vaid et kõik saavad päästetud.

Jeesus tõmbab meid enese poole oma armastusega. Kahjuks oleme me mõistmatud ega saa sellest alati aru. Me arvame, et oleme head ka sellistena. Meenutame, kuidas Jumala õnnistus oli Soome üle sõja ajal.

Milline on tänase päeva olukord? Olen kurvana selle peale mõelnud. Sõja ajal kogu rahvas palvetas ja Jumal vastas. Nüüd oleme elus edasi läinud, sõjavõlad on makstud ja me oleme ehitanud uut. Meile tundub, et elu on läinud kergemaks ja enam ei peeta palvet tähtsaks. Palvest on saanud meile teisejärguline.

On mõningaid, kes südamest usuvad, kes palvetavad igal päeval ja elavad Issanda läheduses. Kuid kahjuks on palju neid, kes on selle kaotanud, ja ma kogen endal ülesannet raputada inimesi ärkama sellest unest, milles nad magavad. On aeg ärgata valvama, vaatama, kuhu oled teel. Milline on sinu olukord Jeesuse ees, kas sul on asjad Jeesusega korras? Või huvitab sind kõik muu rohkem?

Kui mõelda tänapäeva olukorrale, siis ütlevad mõned,

et häda pole midagi. Minu arvates on täna maailmas suurem häda kui kunagi varem selle ajaloo jooksul, kuna meie maailm ei kesta enam väga kaua. On suurisandaid üle maailma, kes ütlevad, et pall lõhkeb millal tahes.

Kui mõtleme, milline näljahäda on mõnedel rahvastel, nii et inimesed surevad, meil on aga kaupluseriivlid täis iga-sugu maailma viilukesi, mida visatakse aegununa prügikasti.

Kõigil ei ole hea. On tohutult rikkaid, kellel on raha nagu raba, ega teata, kuhu seda panna. Samas on neid, kes elavad allpool vaesuspiiri, ka Soomes. Need on väga tõsised asjad, millele mõelda.

Maailmameelsus on tänapäeva usund: hea on see, mis tundub minule hea, et mul on hea palk, hinnatud positsioon, et olen inimeste poolt heakskiidetud ja vähemalt välispidiselt on kõik hästi. Olgu siis sisemiselt ja kodus kuidas tahes – kuid et raha oleks piisavalt, et oleks parem auto kui naabril, samuti turbopaat, mis sõidab kiiresti ja joobnuna on oht sattuda õnnetusse. See on meie jaoks oluline.

Samuti on olulised naudingud. Tänapäevane naudingute moraal lööb kõikuma juba piibli

alguses, siis kui Jumal lõi inimese meheks ja naiseks. Nad olid üheskoos ja alasti, kuid nad ei häbenenud. Pärast seda tuli saatana Eevat ahvatlema ja küsis, kas Jumal on tõesti öelnud, et te ei tohi süüa ühestki rohumaist puust. Ta seadis Jumala kahtluse alla.

Mida Jumal on tegelikult öelnud? Eeva vastas, et kõigist puudest võib küll süüa, kuid ühest puust ei tohi süüa, millest tuleb kas elu või surm. Saatan kinnitas, et kui nad sellest puust söövad, siis nende silmad lähevad lahti ja nad hakkavad tundma head ja kurja nagu Jumal.

Jumal oli avanud inimese silmad tundma head, aga Saatan pani inimese silmadele soomused, et inimene õpiks nägema kurja. Siis esimest korda nägid Aadam ja Eeva ennast alasti, ja häbenesid. Midagi inetut ilmnis ja inimesed läksid peitu Jumala eest.

Juba seal, paradiisis, otsis Jumal neid: „Kus sa oled Aadam, kus sa oled Eeva? Tulge välja peidupaigast!”

Ees polnud ootamas muud kui hukatus. Jumal tegi neile naihkeid ja saatis nad välja paradiisi aiast, et nad ei sööks elupuust ega elaks igavesti

lahus Jumalast, vaid et neil oleks võimalus tulla Jumala juurde omal soovil ja vabatahtlikult, mitte sunniviisil. Jumal ei sunni kedagi taevasse, kuid igapähele, kes sinna soovib, on Jumalal koht taevas.

Sellest alates on inimene soovinud olla nagu Jumal, tundes head ja kurja. Mõtleme näiteks moraallangusele alates sellest ajast, kui õppisin veel Kuopios koolis. Tol ajal kogu linn hämmastus sellest, kui tüdruk, kes oli kihlatud, murdis kihluse. Kogu linna kõneaineks oli, kuidas selline asi võib juhtuda.

Milline on tänapäeva moraal, sellele ma ei suuda mõelda. Meil on üksnes televiisor, ei ole interneti ega muud taolist, kuna ma ei taha õppida neid kasutama. Ma ei hangi endale ka nutitelefoni, sest soovin olla nutikam, kui mu telefon. Mul on kõige tavalisem telefon, kuid sedagi ma torgin.

Netis on porno ja kõik muu, nagu pedofiilia, kus kasutatakse ära lapsi, tapetakse neid ja vägistatakse. Palju sobimatut, kurja ja inetut on tulnud Jumala loodud seksuaalsuhte asemele, mida Jumal on loonud mehe ja naise jaoks abielus, nende rõõmuks ja omavaheliseks heaks suhteks.

Mõned arvavad, et Piibel on negatiivne seksi suhtes, kuid see ei ole nii. 1Kr 7. peatüki alguses Paulus, kes oli poissmees, räägib abieluinimestele, et ärge hoidugu nad üksteisest muidu, kui vaid mõneks ajaks palveks, ja siis tuldagu taas kokku, et saatan ei kiusaks neid nende himude pärast. Suhted on mõeldud meile Jumala kingitusena abielusse, kuid Saatan on teinud sellest näotu ja ebameeldiva.

Noorte tüdrukute esimesed mänguasjad on Barbie nukud. Kas laps ei tohi olla laps, kellel on beebinukk, et ta võiks olla nagu väike ema? Algusest saadik näidatakse Barbie nukkude kaudu, et peab olema kõhna taljega, omama suuri rindu ja vormikat tagumikku. Sinna lisatakse vajadusel tsel-luliiti või silikooni. Sellisena nagu Jumal lõi, ei kõlba, ei ole piisavalt silmapaistvad rinnad. Minu arvates on arvamus naise kehast vääristunud.

Sattusin kord televiisorist kanaleid otsides tüdrukute missivõistlustele. Jäin vaatama, kuidas üks väike tüdruk oli nii üles löödud, meigitud ja riietatud nagu täiskasvanud naine. Vahepeal palus ta emalt lutti suhu. Ta imes natuke lutti, siis võttis ema selle talt

ära ja siis pidi ta olema jälle miss. Sellega antakse lastele vale eeskuju naiseks olemisest ja muust taolisest.

Umbes viisteist aastat tagasi käisin kogudustes ja koolides rääkimas noortele sellest, mida teha, kui neil on südametunnistuse vaevad, kui püütakse leida iseennast ega osata, kuidas ennast tunda; või miks ma niimoodi välja näen, üks kõrv suurem kui teine – peaksin olema ju teistsugune. Me võime ennast võtta sellisena nagu oleme, nii nagu Jumal meid on loonud. Sellisest mõtlemisest tuleb halb enesetunne. Siis noor ei luba end olla noor.

Sel ajal käisin koolis avalikult rääkimas Jumalast ja Jeesusest ning sellest, et Jeesus on lepitanud kõigi meie patud. Enam ei saa koolis sellest rääkida. Jeesuse nimi on koolis keelatud. Nimi Jumal ei tohi igas kohas kasutada. Selle asemel räägitakse koolis lähisuhetest, sellest käiakse rääkimas ka leerikoolis. Kõik ei ole enam omal kohal: meie elu väärtused pole enam need, mis need on olnud ja mis need peaksid olema.

Ja kuidas me mängime Piiblit ja usuga ning imestame siis, et kirikud jäävad tühjaks. Asemele leiutame uusi meelelahu-

tusi, et rahvas tuleks kirikusse. Õige on pöörduda tagasi rukki-leiva juurde, nii et meil on elav, otsene ja siiras piiblitõde kirikus.

Olen käinud mitmes kirikus, kus see on nii, et Piibli väärtused, tõed ja Jumala käsud on selgelt esitatud. Kuid kahjuks on selliseid kirikuid, kus võid jäädagi taga otsima, kus seal on Jeesus, kus on arm ja kus on patt, millest enam ei räägita – ja kuidas selle võib andeks saada.

Minu meelest on see tänapäeva suur probleem ja häda. Nii ei tohi olla. Siis me imestame, et miks inimesed ei tule, miks kõik on nii surnud, miks miski ei huvita. Inimesed otsivad endale rahu – kui neil on paha olla –, viinast, narkootikumidest ja pornograafiast. Sealt ei saa aga muud, kui läheb ainult hullemaks. Seal ei ole vastust.

Markuse 7. peatükis ütleb Jeesus nii: *„See rahvas austab mind huultega, nende süda on aga minust kaugel. Ilmaaegu nad teenivad mind, õpetades õpetusena inimeste käskimisi.”*

See on tänapäeval nii. Me ei püsi sõnas. Jeesus räägib tähendamissõnas viinapuust: *„Kui te jääte minusse ja minu sõnad jäävad teisse, siis paluge*

mida te iganes tahate ja see sünnib teile.” Tuleb jääda Kristusesse, olla juurdunud Kristusesse ja sõnasse, siis kuulub selle juurde õnnistus.

Kuhu me liigume? Näib, et mitte taeva poole, vaid ikka kaugemale Jumalast, tema tahtest ja käskudest. Seadusi muudetakse ikka enam, kuigi meie seadusandlus oli algselt rohkem rajatud Jumala käsule. Ühiskond taganeb ikka kaugemale Jumalast ja kirik koos sellega. Ma ei pea silmas ainult luteri kirikut, vaid kõiki kirikuid ja kõiki usklikke. Peame ärkama sellest eksitusest, kus me oleme. Nagu Pekka Simojoki laulab, et „riigis on kõik hästi, kui vana valvur hüüab hämarduvate silmadega, teadmata isegi, milline öötund on”.

Jeesuse esimest tulekust on Piiblis 300 ettekuulutust, Jeesuse teisest tulekust on 500 prohvetikuulutust. Just samal kindlasti, kui Jeesus tuli esimest korda väikese lapsena – ta sündis, et surra Kolgata ristil ja lepitada meie patud –, sama kindlasti tuleb Jeesus teist korda aukuningana, võtma kõiki enda juurde. Me peame selleks ennast ette valmistama.

Viimase lõikuse aeg on praegu. See peab algama meist, usklikest, nii et sina ja mina

uurime ennast sügavuti, mitte ainult oma mõtetes. Uurime ennast Jumala sõna valgel ja palume Jumalalt tarkust näha oma patte. Me ei peida neid ega ütle, et ka teised on sellised, vaid me oleme ausad Jumala ees, tunnistame oma patud ja teadvustame neid.

Issand on öelnud oma sõnas, et kui oleme langenud ära Jeesusest, siis „tundke oma patte ja pöörduge tagasi, taganenud lapsed – ja ma taastan teid. Pöörduge tagasi minu juurde.”

Kui tahes kaugele oled oma teega läinud, pöördu tagasi. Palu Issandalt, et soovid asuda ainsale õigele teele, mis viib taevasse, eluteele, Jeesus-teele. Nii nagu Jeesus ütleb: „Mina olen tee, mina olen tõde ja mina olen elu. Keegi ei saa tulla Isa juurde muidu kui minu kaudu.” Kellelgi pole taevasse teist teed, kui Jeesus Kristus ja tema lepitustöö.

Oleme pimeduses, mitmel viisil pimestatuna, ka asjadest. Meil on kaubataevas ja ilmaliikumine ning moraal on läinud viltu. Seega on viimane aeg pöörduda Jeesuse juurde, muidu me hukkume.

Kui Jumal käskis Noal ehitada laeva ja ta hakkas ehitama, siis teised naersid: „Oh sind, rumalat, miks sa seda

ehitad, kui isegi vett pole!” Noa siiski ehitas ja tegi Jumala käsu järgi, kogudes sinna kõik loomad. Kui siis vesi tõusma hakkas, oli Noa laevas kaitsuna koos oma pere ja loomadega. Kõik inimesed, kes ei olnud valmis, need hukkusid.

Jumal andis töötuse, et teist korda ta enam iialgi ei uputa kõiki. Jumal soovib, et kõik inimesed tulevad tõe tundmisele ning leiavad õige tee ellu ja usu Jeesusesse.

Mõtleme möödunud sõjale ja sellele, et kõikjal maailmas on praegugi sõdu. Esineb maaväri- naid ja üleujutusi – need kõik on Jeesuse tuleku märgid. Meile saabub veel ahistuse aeg, millest räägitakse Ilmutuse raamatus, mille suhtes arvan, et usklikud on siis veel maailmas.

Jumal kutsub sind enda juurde oma armastuses ja headuses sinu vastu. Ta ütleb: „Oled mu armas laps. Soovin tulla sinu südamesse elama. Soovin tuua sulle õige elu, tuleviku ja lootuse – ja igavese elu taevas.”

Me ei mõista, kuidas Jumala headus toob meid enda juurde. Oleme tihti põikpäised ega saa aru enne, kui meid kõnetatakse karmilt. Sama toimus siis, kui Mooses juhtis Iisraeli rahvast

töötatud maale. Rahvas nurises millal millegi pärast. Ei olnud piisavalt toitu ega vett. Kui Jumal andis, mida nad soovisid, oldi hetk rahul, kuid siis jätkus nurin uuesti. Sellised oleme ka meie kogu oma elu.

Ühel õhtul kuulasin televisioonist, kuidas keegi tark mees rääkis sellest, et kui oled sõnakuulelik, siis Jumal õnnistab seda. Pikalt rääkis ta sellest. Mõtlesin imestunult, et Jumala õnnistus sõltuks nagu minu teenetest: kui ma elan korralikult, siis Jumal peab mind õnnistama.

Piiblist olen ma leidnud midagi muud. Näiteks Paulus, kes vaevles oma pattude pärast ja võitles iseenda ning patuga, väljendas: „*Sest head, mida ma tahan, ma ei tee, vaid paha, mida ma ei taha, ma teen. Kes ostab mu lahti sellest surma ihust? Tahet mul on, aga head teha ma ei suuda.*”

Siis ta jätkab: „*Tänu olgu Jumalale, et ei ole mingit hukkamõistu neile, kes on Jeesuses Kristuses.*”

Seda on alati tähtis meeles pidada. On tõsi, et me tahame elada Jumala tahte kohaselt. Seda tahan ka mina – ja sellest hoolimata on läinud mitu korda valesti. Täiesti kindel olen selles, et nii kaua kui ma

elan, olen ma patune, kes vajab armu, kes kunagi ei pääse oma teenete tõttu taevasse. Kuni praeguseni ei ole mul ühtegi sellist teenet. Ei usu, et neid ka tuleb. Kui mingi teene võiks ilmned, siis suudan ma selle kohe ära rikkuda. Siis lähen jälle Issanda ette: „Siin ma olen, anna mulle andeks.”

Ma ei saa ennast teha paremaks

ja kindlasti mitte heaks.

Soovin just sellisena

sinu kätte jääda.

On tähtis mõista, et meil on võitlus vaimumaaailmaga? Me ei võitle inimeste, vaid taevaluste vaimude vastu. Efeslaste 6. peatükis räägitakse Jumala sõjavarustusest.

„*Pange ülle Jumala sõjavarustus, et te suudaksite seista kuradi salanõude vastu! Meil ei tule ju võidelda inimestega, vaid meelevaldade ja võimudega, selle pimeduse maailma valitsejatega, kurjade taevaluste vaimudega. Seepärast võtke kätte kõik Jumala sõjavarustus, et te suudaksite vastu panna kurjal päeval ja jääda püsima, kui te olete kõik teinud. Seiske nüüd ja teie niuded olgu võõtatud tõega ja teil olgu seljas õiguse soomusrüü...*”

Tõde enese kohta on see, et ollakse patune ja õiguse soomusrüü tõttu arvestatakse minule Jeesuse Kristuse õigus. Jeesus vaatab mind läbi õiguse soomusrüü ega näe seetõttu minu patte.

„... ja teie jalgades olgu valmidus minna kuulutama rõõmusõnumit rahust! Kõigepealt aga võtke kätte usukilp, millega te võite kustutada kõik kurja põlevad nooled! Võtke ka päästekiiver ja vaimumõök, see on Jumala sõna!”

Mis on see usukilp? See on see, et ma usun, et minu Jumal on palju suurem kui Saatana ja Saatana vägi, et minu Jumal võidab alati Saatana. Kuna saatana teab, et tal on nii vähe aega, siis proovib ta ära rikuda Jumala ärkamise, et keegi ei saaks Jeesust vastu võtta. Aga Jumal tahab, et kõik pääseksid.

See võitlus on vaimuvaldade vastu. Seetõttu vajame ka päästekiivrit, et teada, et kuulun Jeesusele. Jeesus on mu päästnud. Vajame ka vaimumõöka, see on Jumala püha sõna, mis püsib.

Kui me mõtleme, et oleme võitlemas inimestega, siis vaenlase suurim vale on see, et ta ütleb, et teda pole olemas. Ta on nähtamatu ja ta riietab

ennast valguse inglisk.

Matteuse seitsmendas peatükis ütlevad Jeesuse nimel tegutsenud inimesed: *„Paljud ütlevad mulle tol päeval: „Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid?” Ja siis ma tunnistan neile: Ma ei ole teid kunagi tundnud, minge ära minu juurest, te ülekohtutegijad!”*

Tänapäeval on meil veel üks saatana vale, sest usundeid on igasuguseid. Täna on Soomes liikvel ingliusk. Eksisteerivad Jumala inglid, kes on head ja õiged, kes toovad sõnumeid Jumalalt ja meil on ka kaitseinglid. Aga on ka neid saatana langenud ingleid, kes on taevast alla visatud, kes eksitavad inimesi.

Olen mõelnud, kuidas on kerge aru saada, kas on tegemist Jumala väe või saatana väega. Kui loed kusagilt või kuuled midagi sellist, kus ei ole juttu ristilöödud Jeesusest Kristusest, siis ei ole see piibellik. See on ainuke absoluutne tõetingimus, mis peab olema. Kui räägitakse inglitest, kuidas need juhivad, siis pane see kiiresti prügikasti. See on eksitus ja pettus.

Jeesus ise ütles, et tõuseb valekristuseid ja valeprohve- teid, kes ütlevad: „Vaata siin on Kristus, tulge siia!” See kuulub lõpuaja juurde. On ainult üks õige Kristus, kes on Kolgata ristil maksnud meie võlad ja meid lunastanud.

Kui mõtleme Jeesuse sün- nile, siis ka sel ajal olid vaimu- väed tegutsemas. Jõuluevan- geeliumi lugedes on inglite ümber, kes kuulutasid kar- jastele, et neile on sündinud Päästja, ootamatult suur taeva sõjaväe hulk, kes ülistasid Jumalat, öeldes: „Au olgu Jumalale kõrges ja inimeste seas rahu, keda ta armastab.”

Võitlus käis vaimumaailmas juba siis, kui Jeesus pidi sün- dima. Küll saatan teadis, mida Jeesus hakkab tegema. Käib võitlus Jumala ja saatana ing- lite vahel ja Jumal on võitja. Võitlus on ka igäihe meie pärast. On oluline tajuda seda võitlust ja osata vastu seista saatanal ja kurjuse jõududele. Ei anta alla.

Kui saatan mind ründab, siis oma mõttes vaikselt ütlen, et sul ei ole siin midagi tegemist, ma ei usu ega karda sind. Või tugevama rünnaku puhul ma seon tema: palun endale vere- puhastust ja kaitset ning Jee- suse nimel käsin saatanal

lahkuda. Ja see lahkub.

Kui sul ei ole vaimude eristamise andi, siis ära mine kellestki kurje vaime välja ajama. Sellega tehakse palju kahju. Kui kellestki, kes on vai- muhaige, minnakse kurje vaime välja ajama, siis võivad nad veel rohkem haigeks jääda. Sellega peame olema ettevaatli- kud, sest kui teadvustad kur- juse kohalolu, ahvatleb saatan ka sind kurja tegema.

Kohe pärast Jeesuse sündi tulid targad vaatama Jeesust. Nad küsisid Heroodeselt, kus on see sündinud kuningas. Heroodes ütles: „Kui te seal käite, siis tulge ka mulle seda ütleva, et minagi saan teda kummardada.” Ingel hoiatas Joosepit koos Maarja ja Jee- susega põgenema Egiptusesse.

Siis lasi Heroodes tappa paik- konnas kõik väiksed lapsed. Saatan püüab kogu aeg rik- kuda nii palju, kui ta suudab, kuni lõpuni.

Üks ärkamise märk on see, et saatan püüab kõike ära rik- kuda – ole sellest teadlik ja ära lase sel sündida. Piiblis öel- dakse, et kui pasun ei anna sel- get häält, siis ei saa rahvas asuda võitlusesse. Seetõttu peab meil olema selge tõde ja piiblisõna.

Teine takistus ärkamise tulekul on see, et kristlaste keskel ei ole üksmeelt. Meid tuntakse omavaheliste tülide, mitte armastuse kaudu. Jeesus tundis meid juba algusest ja ta ütleb Jh 13:35: „*Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate.*” Ta ei öelnud, kui te armastate, vaid et te armastate.

Kui täna on erinevaid kogudusi, pole mul midagi selle vastu: mõnele meeldib suur, teisele väike kogudus, kuna oleme erinevad inimesed. Sa võid vabalt valida, kus sul on hea olla. Oleme kõik ühise hulgana üle kõikide koguduste piiride äratusega kaasas, olles kõik Jeesuse poolel. Mitte nagu Piibel räägib, et keegi on Apollose, Pauluse või Keefase poolt. Kas Kristus on jagatud mitmeks? Meil kõigil on sama Jeesus. Sedasama Jeesust me kuulutame. Peame tulema Jeesusele lähemale, siis tuleme lähemale ka üksteisele.

Kujutame ette, et siin on Jeesuse rist ja meie oleme sellest kaugel. Mida kaugemal oleme Jeesusest, seda halvemini näeme Jeesust ja üksteist. Mida lähemale tuleme Jeesusele, seda lähemale tuleme teineteisele. Jeesuse risti juures näeme küll teiste patte, kuid ka

enda omi, ja seal ei ole kellelgi õigus kohut mõista. Seal on ainult see käsk, mille Jeesus andis, armastada üksteist.

Kui läheme koos kalale, saab igaüks saaki kuni küllastumiseni. Me ei kalasta kogudustele, vaid üksnes Jeesusele. Igaüks valigu endale kogudus, mis tundub temale sobiv.

Võtan teksti Johannese 17. peatükist Jeesuse lahkumiskõnest. „*Aga ma ei palu üksnes nende eest, vaid ka nende eest, kes nende sõna läbi hakkavad minusse uskuma, et kõik oleksid üks, nii nagu sina, Isa, minus ja mina sinus, et nemadki oleksid meis, et maailm usuks, et sina oled minu läkitanud. Ja mina olen andnud neile selle kirkuse, mille sina oled andnud mulle, et nad oleksid üks, nii nagu meie oleme üks: mina neis ja sina minus, et nad oleksid täielikult üks, nii et maailm tunneks ära, et sina oled minu läkitanud ja et sa oled armastanud neid, nii nagu sa oled armastanud mind.*”

Tänapäeval enim sõditakse sellega, et Jeesus ei ole Jumala Poeg, ei usuta, et ta on sündinud Pühast Vaimust. Arvatakse, et ta oli Joosepi poeg. Joosepi poja verest poleks iialgi piisanud selleks, et lepitada

meie patte. On oluline uskuda, et Jeesus ja Isa on üks. Jeesus on Jumala Poeg ja ka meie oleme Jeesuses üks Jumalaga. Siis maailm usub ja mõistab, et Jumal on saatnud Jeesuse lepitama maailma patte.

Mäletan sõja aega, siis kui oli alla kolme aasta vana. Magasin päevaund ja kui ärkasin, kandis isa mind süles. Oli suvi ja kaselehed. Küsisin, kuhu me läheme. Isa vastas, varjendisse. Ja siis ma jätkasin magamist täies rahus. Ärkasin sellest, kui pommitamine oli lõppenud. Isa pani mu maha ja midagi ei olnud juhtunud.

Mind puudutas see selle pärast, et käib sõda, mis tahes sõda see ka pole, kas abi-kaasade vahel, sõprade vahel, koguduste vahel. Siiski, olles isa süles, oleme alati kaitstud.

Nüüd on aeg palvetada ja hüüda appi Jumalat. On suurim häda ja küsimus: „Kus sa veedad igaviku?” Kas taevas Jumala juures, kus ei ole pisaraid, haigusi ega valu? On üksnes valgus ja hea olla, suur kirjeldamatu armastus ja osadus.

Kui inimesed tulevad palvele, et terveneda haigustest, siis olen vahel öelnud, et parem on minna haigena taevasse kui

tervena põrgusse. Sul on valikuvõimalus, mis on sulle tähtsam: kas haigus, või kuhu sa lähed.

Usu, et Jeesus tahab ka sind viia kohale ja ütle Jeesusele: „Siin ma olen ja tahan saada sinu omaks.”

Palvetame koos.

Tänu Taevaisa koosveedetud tunni eest. Tänu et Sinu sõna ei tule tühjalt tagasi, vaid viib täide selle, milleks see on saadetud. Õpeta meid lugema rohkem Piiblit, et me õpime tundma, kes on Jeesus, kuidas ta on armuline ja kuidas ta armastab ka siis, kui meie oleme nõrgad ja patused. Jeesus on suur ja kõikväeline ning viib meid kord koju.

Tahan jätta sind Taevaisa turvalisse sülle. Sealt ei saa keegi sind kätte. Mingil kurjal ei ole sinuga tegemist, kui sinu kaitseks on igiaegade Jumal ja sind kannavad igavesed käsi-varred. Pole vaja karta tulevikku, sinus on Jeesuse vere märk, mis kaitseb sind kõigi rünnakute eest ja kõikide jõudude vastu. Jumal sind õnnistagu!

ELIINA HEINONEN

Muistse Efesose peatänava väikese teatri varemed. Pilt David Treybird.

Efesose Celsuse raamatukogu fassaad. Pilt: Benh Lieu Song.

Ema Maarja maja. Pilt: Martin H. Fryc.

